

Човѣшкото естество има трояко разбиране върху нѣщата. Вземете единъ плодъ, ябълка червена, пѣстра, красива; най-първо нейната форма мами вашитѣ очи: ще вземете, ще я обърнете откъмъ едната, послѣ откъмъ другата ѝ страна и ще си съставите чрѣзъ очитѣ, споредъ, нейната външна форма и цвѣтъ, извѣстно понятие за нея. Слѣдъ като вашитѣ очи свършватъ този процесъ, ще приближите ябълката до носа си, да видите да-ли издава нѣкакъвъ миризъ, и вашето обоняние ще опрѣдѣли качеството на тоя миризъ. Когато вашето обоняние свърши своята работа, ще поискатъ вашиятъ езикъ и вашитѣ зжби да опитатъ ябълката, и тѣ ще направятъ послѣдната операция върху горката ябълка — ще развалятъ нейната красива дреха, и отъ тази пѣстра прѣмѣна нѣма да остане нищо; езикътъ ще каже: „Тази ябълка е вкусна“. Тѣй и любовта има въ живота трояко проявление по отношение на хората, и поради неразбиране нейнитѣ съотношения се ражда онова криво схващане за нея, което сжществува у хората. Едни казватъ, че тя е чувство, други — сила, трети — илюзия и т. н. Каквто е умътъ на човѣка, такъвъ му е и халътъ, дѣто се казва; слѣдователно, споредъ него ще бжде и схващането му за любовта. За да познаете сжждението на единъ човѣхъ върху извѣстенъ въпросъ, вижте какво той говори и пише; за да познаете една жена, посѣтете я, вижте домътъ ѝ какъвъ е; за да познаете една готвачка, влѣзте въ кухнята ѝ и вижте какво и какъ готви; за да познаете единъ войникъ, пуснете го въ бойното поле; за да познаете единъ учителъ, трѣбва да го видите въ училището; единъ свеще-